

З вище зазначених даних стає зрозумілим, що економіка України дуже незбалансована та піддатлива, тобто негативно відповідає на зміни інфляційних процесів. Те, що у 2018 році підвищили ціни на сільськогосподарські та продовольчі товари, а врожайність досягла добрих значень, було поштовхом для виникнення інфляції [3].

За для врегулювання інфляційних процесів у державі проводять монетарну політику, яка заснована на меті мінімізації інфляції та удосконаленні її проходження. Передчасний аналіз дає змогу бути готовим до цього процесу, тож держава повинна створити якісну систему предостереження та усунення негативних наслідків даного напрямку. На даний час існує такий метод контролю, як таргетування, який свідчить про те, що є офіційний показник-таргет, який встановлено центральним банком України [4].

Щоб усунути інфляцію необхідно зменшити рівень монополізації, рівень життя людей повинен пропорційно відповідати пануючій економіці, а заробітна плата – цінам на товари та послуги, скоротити кількість безробітних. Розширення спектру пропозиції товарів та послуг на національному ринку покращить ведення бізнесу та підприємницький сектор.

Література:

1. Тівєриадська Л.В., Якименко А.М. Інфляційні процеси та їх соціально-економічні наслідки в Україні. *Економічний простір*. 2016. № 93. С. 175-188.
2. Інфляція в Україні: минуле, сьогодення та майбутнє. URL: <http://voxukraine.org/2016/03/31/inflation-in-ukraine-past-present-and-future-ukr/#imageclose-7561> (дата звернення: 14.01.2019).
3. Індекс інфляції в Україні в 2017 році. URL: <http://graphiart.com.ua/indeks-inflyakci%D1%97-v-ukra%D1%97ni-v-2017-roci> (дата звернення: 15.01.2019).
4. Коваленко О. Інфляція в Україні: Особливості впливу на фінансову систему. *Формування ринкової економіки в Україні*. 2009. Вип. 19. 316 с.

НЕКОМЕРЦІЙНІ ПІДПРИЄМСТВА ТА ЇХ РОЛЬ У РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Слісаренко О.О.

*Науковий керівник: Вербицька В.І., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Некомерційними підприємствами називають організації, що виступають у ролі юридичної особи та не мають своєю головною метою отримання прибутку. До переліку таких установ відносять благодійні фонди, релігійні організації, творчі спілки, громадські об'єднання, політичні партії, пенсійні фонди, державні школи та лікарні. Такого роду організації дають змогу отримати населенню соціальний захист, культурний розвиток, знання.

Найбільш поширеними серед неприбуткових організацій являються громадські об'єднання та благодійні фонди.

У першому кварталі 2017 року, а саме 6.04, вийшов Закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства з питань діяльності закладів охорони здоров'я» [1], згідно з яким усі медичні заклади вирішено перевести у комунальні некомерційні. Ці зміни повинні дати поштовх для великих змін у функціонуванні таких установ, а саме забезпечити власників правом самостійно, без втручання держави керувати та займатися управлінською діяльністю та іншими питаннями щодо устрою медичних закладів. Тепер керівник може встановлювати гідну заробітну плату для медичних працівників, чим заохочуватиме їх до праці та якісного та серйозного підходу до своєї роботи. На теперішній час приблизно 70% усіх медичних установ зайняті реформуванням. Тепер дані підприємства можуть розраховувати на допоміжне стороннє інвестування відповідно до законодавчого порядку, розширити свою діяльність збільшенням видів послуг [2].

Ще одним видом некомерційної діяльності є благодійність. Вона спрямована на надання різного виду допомоги-фінансової або матеріальної безоплатно. Такого виду заняттям займаються люди, які дійсно розуміють, що серед населення присутні ті, що потребують у допомозі, володіють щирим серцем, можуть співчувати. Нерідко, але знаходяться ті, які займаються благодійністю нещиро, а задля досягнення якихось своїх цілей, або через надлишок фінансів. Сьогодні ця справа досягла значного розвитку, адже спрямована на покращення соціально-економічного стану країни: підвищення рівня народжуваності та життя, зниження кількості жебраків, усунення безробіття, забезпечення захистом та матеріальною підтримкою потребуючих у цьому. За даними Британського благодійного фонду, у 2015 році Україна посідала 86 місце, у 2016-аж 106 місце із 153 країн у світі, згідно зі Всесвітнім індексом благодійності, який характеризує не тільки рівень благодійної діяльності, а й стан щастя населення, яке проживає в країні. У 2017 році становище покращилось та Україна піднялася на 90 місце у рейтингу, але це все одно дуже поганий показник [3]. Через те, що багато фондів створюється з метою «відмивання грошей», довіри до них стає все менше, адже люди бояться, що їх гроші потраплять не на ті справи, на які їх пожертвували. Фінансова діяльність некомерційних та комерційних організацій істотно відрізняється, адже перші не займаються створенням та виготовленням благ, не конкурують, а надають неринкові послуги. Фінансування виконується через бюджетне фінансування. Неприбуткові установи мають привілеї, відносно від некомерційних, які полягають у тому, що розмір податків значно менший. Щоб підвищити рівень щастя українців, держава повинна спрямувати свою діяльність на підтримку некомерційних організацій, забезпечити їх розвиток та надійність. Не можна бути байдужим, адже в Україні багато людей, котрі потребують допомоги з різних причин та обов'язком держави є встановлення добробуту для свого населення.

Некомерційні організації допомогли вже багатьом людям та продовжують допомагати, але без підтримки держави буде дуже складно боротися з наболілими проблемами.

Література:

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства з питань діяльності закладів охорони здоров'я: Закон України від 06.04.2017 р. № 2002-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2002-19> (дата звернення 18.02.2019).

2. Шайгородський Ю. Неприбуткова організація (в політиці). Політологія: навч. енциклопед. словн.-довідн. для студ. ВНЗ. За ред. Н.М. Хоми. Львів: «Новий Світ – 2000», 2014. С. 434-435.

3. Вербицкая Ю.О. Классификация некоммерческих организаций (к вопросу о совершенствовании гражданского законодательства). *Российское право: образование, практика, наука*. 2009. № 9(62). С. 47-56.

МІЖРЕГІОНАЛЬНА ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНОЇ ІНДУСТРІЇ В УКРАЇНІ

Сопельник В.О.

*Науковий керівник: Шевченко І.Ю., к.е.н, доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Сьогодні туризм виступає однією з високодохідних галузей економіки, яка в сучасних умовах глобалізації безперервно та динамічно розвивається, сприяючи вирішенню цілого комплексу життєво важливих соціально-економічних проблем. Туризм стимулює розвиток майже всіх галузей економіки та виступає каталізатором соціального розвитку країни.

Нажаль, розвиток туризму в Україні нині обтяжений комплексом систематичних складних проблем соціально-економічного, суспільно-політичного, інфраструктурного характеру тощо. Зазначені проблеми ускладнює ще й суттєва міжрегіональна диференціація розвитку туризму.

Традиційно рівень міжрегіональної диференціації соціально-економічного розвитку оцінюється за значенням коефіцієнту варіації: диференціація є слабкою, якщо значення коефіцієнта варіації є меншим за 0,10, середньою – якщо значення коефіцієнта варіації знаходиться в межах 0,10-0,25, значною – якщо значення коефіцієнта варіації є більшим за 0,25.

Скориставшись даними статистичного бюлетеня «Туристична діяльність в Україні у 2017 році» визначимо рівень міжрегіональної диференціації розвитку туризму в Україні, ґрунтуючись на таких показниках як «кількість суб'єктів туристичної діяльності», «середньооблікова кількість штатних працівників», «дохід від надання туристичних послуг (без ПДВ, акцизів і аналогічних обов'язкових платежів)».